

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Glistrup var godt i gang med at åle nogle af de forligspartier, der har været med til denne aftale, fordi den var indgået i et efter hans mening misliebigt foretagende.

Ordet ansvarlighed er befængt med indtryk af panderynker, tristhed, langsommelighed, kedsommelighed osv. osv. Jeg mener, at Socialdemokratiet og SF i dette stykke har udvist en stor grad af ansvarlighed. Det er ikke altid lige morsomt, og det er ikke noget, man kan slå sig op på i medierne.

Socialdemokratiet og SF ved udmærket godt, at dette er en tikkende bombe under økonomien. Det er bare et spørgsmål om at have et stykke ternet papir og tegne årene fremad: Hvordan går det med den ene kurve, og hvordan går det med den anden, hvornår skærer de hinanden? Hvornår begynder udgifterne at overhale den mulighed, vi har for at give pengene ud? Socialdemokratiet og SF er til gengæld også så forhåbningsfulde, at de tror og håber – hvilket håb ikke deles af alle herinde – at de måske en dag skal have regeringsmagten, og så sidder de med det samme problem. Det håb har Fremskridtspartiet ikke, for de ved udmærket godt, at den dag, hvor de skal blive et ansvarligt parti og være med til at løfte landets store problemer, aldrig oprinder. Derfor er det vigtigt, at Socialdemokratiet og SF er med til dette, fordi de ved, at dette er en byrde, de selv skal bære videre på, hvis den dag kommer.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg takker fru Elisabeth Arnold, fordi hun lyttede mere til, hvad jeg sagde, end til, hvad hr. Lykketoft og hr. Jes Lunde sagde, men jeg synes ikke, at det, fru Elisabeth Arnold sagde, havde nogen som helst tilknytning til realiteterne. De sidste 36½ måneders Danmarkshistorie belyser ganske klart, at de syv tilbage-skridtspartier, som har indgået dette forlig, har ikke nogen som helst ansvarlighedsfølelse for noget som helst. Det er et totalt ukendt ord, specielt for fru Elisabeth Arnolds parti, men skam også for de seks andre forligspartier.

Dermed er vi faktisk inde på hr. Lykketofts betragtninger, der næsten refleksemæssigt, når han taler om langtidsperspektiver, bliver mødt

med dette forslidte citat »in the long run we are all dead«, men det tør nok siges, at i det foreliggende tilfælde er der grund til at tage lord Keynes' bemærkning særdeles alvorligt, for dansk politik er jo netop ikke det lange løbs politik; dansk politik er springen fra tue til tue, specielt forbundet med valgsituationer. Hvis man får en situation som den, vi havde i januar 1987, hvor vi havde en aldeles ansvarsløs finansminister, som finder på at forhøje lønningerne med langt, langt mere end det, der var råd til, skulle vi i takt med dette faktisk gøre ulykken endnu større ved specielt i denne situation at forhøje alle 70 arter overførselsindkomster ganske tilsvarende. Derfor er det at lave sammenhæng med LO-lønnen at sige, at hvis den er steget lidt for lidt, så har man heller ikke råd til at give de andre noget, og hvis den er steget noget for meget i forhold til samfundsøkonomien, så skal dette slagtegilde udvides til at blive endnu værre.

Så derfor – rent bortset fra det helt fjollede at bundte de 70 helt forskellige indkomstarter sammen – er hr. Lykketofts betragtning uholdbar, sådan som dansk politik er skruet sammen.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Glistrup fører jo en tofrontskrig her, og det er det, der gør det så svært at følge logikken i indlæggene, for på den ene side vil hr. Glistrup gerne dokumentere, at det er en grov nedskæring over for nogle grupper, som han vil holde hånden over, og på den anden side vil han gerne vise, at det er at øse penge ud i massevis til nogle mennesker, han ikke kan lide, nemlig de arbejdsløse, bistanmodtagerne osv. Begge dele kan ikke være sandt, og derfor bliver hr. Glistrup fanget i den ene modsigelse efter den anden, hvor de indlæg, der har været holdt først, starter i den ene ende af skalaen, kammer så pludselig over og bliver vendt på hovedet, og det er de modsatte partier af, hvad det så ud til, da indlægget startede, der er skurke. Det er meget underholdende, synes jeg.

Jeg har altid haft svært ved at forstå Fremskridtspartiets politik på dette område. Nu har jeg fået en lille smule mere indblik i det, fordi vi før hørte, at hr. Glistrup mente, at de arbejdsløse fik 2-3 gange så meget som folkepensionisterne – så begynder jeg at fatte logikken i Fremskridtspartiets politik – det er nemlig fuld-